

Sygn. akt II Ka 33/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mirosław Onisko
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Mirosława Michalskiego

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2018 r.

sprawy **M. I. (1)**

oskarżonego z art. 270 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 17 listopada 2017 r. sygn. akt II K 468/16

wyrok uchyla i sprawę M. I. (1) przekazuje Sądowi Rejonowemu w Sokołowie Podlaskim do ponownego rozpoznania.

Sygn. II Ka 33/18

UZASADNIENIE

M. I. (1) został oskarżony o to, że w dniu 12 sierpnia 2016 r. w nieustalonym miejscu ze skutkiem w B., gm. B., pow. (...), woj. (...), reprezentując swoją firmę (...) towarowy handel obwoźny M. I. (1)” w celu użycia za autentyczny posłużył się przerobionym dokumentem w postaci – „Polecenie przelewu” pieniędzy w kwocie 48 301,5 zł przesyłając go mailowo do firmy (...) z B.,

tj. o czyn z art. 270 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim wyrokiem z dnia 17 listopada 2017 r., sygn. II K 468/16:

I. oskarżonego M. I. (1) uniewinnił od zarzucanego mu czynu;

II. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz M. I. (1) 504 (pięćset cztery) złote tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu;

III. koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł prokurator Prokuratury Rejonowej w Sokołowie Podlaskim, zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na dowolnej i niewłaściwej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, poprzez przyjęcie, iż wyjaśnienia oskarżonego M. I. (1), poparte zeznaniami świadków M. I. (2), R. S. oraz T. R., przedstawiają właściwy przebieg zdarzenia, podczas gdy prawidłowa ocena całości materiału dowodowego dokonana z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, logiki oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, powinna prowadzić do uznania, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk, art. 167 kpk i art. 410 kpk, polegającą na wadliwej ocenie poszczególnych dowodów i daniu pełnej wiary wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom świadków M. I. (2), R. S. oraz T. R., połączonej z zaniechaniem przeprowadzenia jakichkolwiek dowodów uniemożliwiających ich procesową weryfikację, co w konsekwencji skutkowało niesłusznym uniewinnieniem M. I. (1).

Podnosząc powyższe zarzuty, prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sokołowie Podlaskim, II Wydział Karny.

W toku rozprawy apelacyjnej prokurator poparł apelację i wniosek w niej zawarty. Obrońca oskarżonego wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy, nadto wniósł o zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów zastępstwa procesowego za II instancję według norm przypisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jako zasadna, zasługiwała na uwzględnienie. Zawarte w niej zarzuty i argumenty, wskazujące na uchybienia Sądu I instancji, musiały doprowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sokołowie Podlaskim.

Skarżący kwestionując faktyczną podstawę wyroku, polegającą na przyjęciu, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu, podniósł szereg trafnych zastrzeżeń, związanych z wadliwą oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonaną przez Sąd I instancji. Zdaniem Sądu Odwoławczego, na obecnym etapie postępowania nie można przesądzić, iż przedstawiona w apelacji oskarżyciela publicznego ocena materiału dowodowego oraz wywiedzione na jej podstawie wnioski w zakresie ustaleń faktycznych, wskazujące na sprawstwo oskarżonego, są słuszne. Skoro jednak, zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia pierwszoinstancyjna ocena materiału dowodowego nie spełnia wymogów art. 7 kpk, nadto Sąd Rejonowy uchybił treści art. 410 kpk i art. 167 kpk, to oparte na niej ustalenia faktyczne nie mogą być zaakceptowane przez Sąd Odwoławczy, a tym samym zaskarżony wyrok nie mógł uzyskać rangi prawomocności.

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż Sąd Rejonowy dowody z zeznań świadków pracowników firmy (...) D. R. i E. P. co prawa ujawnił i obdarzył przymiotem wiarygodności, niemniej jednak nie skonfrontował ich z wyjaśnieniami oskarżonego M. I. (1) i zeznaniami jego żony M. I. (2) i nie nadał im właściwej rangi i znaczenia, tymczasem przez pryzmat oceny dowodów i czynienia ustaleń faktycznych w kwestii dokonywania przez oskarżonego przelewów miały one kluczowe znaczenie. Oskarżyciel publiczny w ramach wniesionej apelacji słusznie wskazał, iż z zeznań E. P. i D. R., które zajmowały się prowadzeniem rozliczeń w „A. (...)” wynikało, iż w toku prowadzonej współpracy z firmą (...) zawsze miały one kontakt tylko z oskarżonym i to z nim ustalały terminy i formy płatności z tytułu faktur. To M. I. (1) przyjmował od nich ponaglenia oraz wyjaśniał wszelkie zaległości. D. R. zeznała bezpośrednio, iż w dniu 12 sierpnia 2016 r. dzwoniła do M. I. (1) na jego numer (...) ok. godz. 15:00 i w toku rozmowy uzyskała informację, że „wyśle jej potwierdzenie przelewu na skrzynkę mailową” (k. 15-16). Bezspornym w tej sprawie pozostaje, iż takie potwierdzenie rzeczywiście wpłynęło, niemniej jednak było przerobione. Nadto, wyżej wymieniona przyznała, iż w dniu 30 września 2016 r., a zatem ok. 2 tygodni po zdarzeniu z a/o, była w siedzibie firmy oskarżonego i w toku rozmowy z jego pracownikami uzyskała informację, że płatnościami zajmuje się tylko szef I. (k. 16).

Nazwisko M. I. (2) nie padło zatem ani razu w depozycjach o współpracy między firmami, a wyżej wymienione, tj. D. R. i E. P. nawet nie wspomniały o niej w tym kontekście. W tym stanie dowodowym sprawy budzi zdziwienie, że Sąd Rejonowy uznał, że to M. I. (2) miała cały czas zajmować się w firmie męża płatnościami i rozliczeniami, co potwierdził oskarżony i jego pracownicy R. S. i T. R., przesłuchani na ostatniej rozprawie głównej Sądu Rejonowego w dniu 17 listopada 2017 r., bezpośrednio przed wydaniem zaskarżonego wyroku uniewinniającego. Warto zauważyć, iż linia obrońcy oskarżonego dotycząca tego, że to jego żona przesłała sfalszowany dokument „potwierdzenie przelewu” pojawiła się dopiero na dość zaawansowanym etapie postępowania sądowego. Nawet oskarżyciel publiczny we wniesionym środku odwoławczym podkreślił, iż podstawą oskarżenia M. I. (1) był materiał dowodowy w innym kształcie, niż w dacie rozpoznania przez Sąd Rejonowy sprawy tegoż oskarżonego.

Z powyższych względów, Sąd I instancji powinien podejść z dużą dozą ostrożności i krytycyzmu do zeznań żony oskarżonego, która dosłownie „wzięła winę na siebie”, jak również do zeznań pracowników oskarżonego R. S. i T. R., tym bardziej, iż ich zależność od M. I. (1) powinna zostać dostrzeżona i skonfrontowana z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w tej sprawie, w szczególności z zeznaniami świadków, którzy nie mają potrzeby tuszować działania swojego pracodawcy. Tymczasem, Sąd Rejonowy bagatelizując konieczność dążenia do prawdy materialnej, zaniechał podjęcia próby weryfikacji powyższych depozycji poprzez uzupełniające przesłuchanie E. P. i D. R., na nowe i nieznane wcześniej okoliczności, które niewątpliwie stanowiły znaczący zwrot w tej sprawie.

Warto przy tym pamiętać, iż przepis art. 5 § 2 kpk nie chroni każdej wersji zdarzeń przedstawianej przez oskarżonego i wspierającą go grupę świadków, nie zakłada automatycznie, że jakakolwiek wersja ma wyższy status dowodowy, ale nakazuje ją badać na równi z innymi dowodami, za pomocą kryteriów przewidzianych w art. 7 kpk (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 listopada 2017 r., sygn. II AKa 357/17, Legalis Numer 1712648). W przedmiotowej sprawie nie sposób uznać, aby wydanie wyroku przez Sąd Rejonowy poprzedzała pogłębiona i przede wszystkim konfrontacyjna analiza i ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji próbując ustalić z czego wynika obrona linia obrony oskarżonego, winien dostrzec również wymowę karty karnej oskarżonego (k. 31 i 76-77). W dniu 12 kwietnia 2017 r. zapadł wobec niego, zaś z dniem 20 kwietnia 2017 r. uprawomocnił się, wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie, sygn. II K 932/16, w którym warunkowo umorzono wobec niego postępowanie karne za czyn z art. 226 § 1 kk i z art. 224 § 2 kk, na okres próby 1 roku. Sąd meriti oceniając zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy winien zadać sobie zatem pytanie co oznaczałoby dla oskarżonego, jego rodziny i prowadzonej przez niego firmy kolejny wyrok skazujący, który zapadłby w rozpatrywanej obecnie sprawie i czy w/w karta karna, chociażby pośrednio, miała wpływ na treść relacji przesłuchiowanych w tej sprawie osób.

Kolejnym uchybieniem Sądu meriti było naruszenie art. 167 kpk poprzez zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodów, które pozwoliłyby zweryfikować prawdziwość twierdzeń oskarżonego i jego żony odnośnie wyjazdu służbowego M. I. (1) do Niemiec w dniu zdarzenia, którego ramy zostały nakreślone w akcie oskarżenia. Decydujące znaczenie w tym względzie miałyby zażądanie od operatora sieci, do której przypisany jest numer telefonu oskarżonego, wydruków połączeń przychodzących i wychodzących pochodzących z jego numeru, a dotyczących dnia 12 sierpnia 2016 r. oraz nade wszystko miejsc jego logowania w tym dniu na stacjach (...).

Reasumując powyższe rozważania, Sąd merytoryczny dopuścił się obrazy treści przepisów karnoprosesowych art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 167 kpk, dopuszczając się zarówno tzw. „błędu braku”, jak również „błędu dowolności”. Z powyższych względów, zaskarżony wyrok nie mógł się ostać, co w oparciu o dyspozycję art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 2 kpk skutkować musiało jego uchyleniem i przekazaniem przedmiotowej sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sokołowie Podlaskim.

Procedując po raz kolejny, Sąd I instancji sprawnie przeprowadzi postępowanie w sposób pozbawiony wyżej opisanych uchybień, dogłębnie analizując kwestie wskazane przez Sąd Odwoławczy.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.